

[Landbrugsministeren]

gennemført og den endelige udbetaling af støtte har fundet sted.

Jeg skal i øvrigt bemærke, at den danske stats tilskud netop er nedsat fra 8 til 5 pct., og at FEOGA-støtten i konsekvens heraf er nedsat fra 25 til 12,5 pct. Foranstaltningen har primært til formål at give mulighed for at støtte et større antal projekter end hidtil, men vil i den foreliggende sammenhæng have den virkning, at en større del af investeringen nu kan finansieres uden for 50 pct.-grænsen, f.eks. ved leasing.

For så vidt angår leasingkontrakter om maskiner, inventar m.v., der indgås efter afslutningen af projektet og udbetalingen af støtte, er der formentlig ikke fornøden hjemmel til at nedsætte støtten eller til at lade denne bortfalde. Det skal i denne forbindelse anføres, at der efter hidtidig praksis ikke sker ændring i støtten i tilfælde, hvor en virksomhed efterfølgende afhændes, eventuelt til andre formål.

Det har ikke været muligt inden for den givne tidsramme at opnå en endelig stillingtagen til spørgsmålet fra EF-Kommissionen.

Spm. nr. S 581

Til miljøministeren (2/2 83) af:

Steffensen (KrF):

»Hvor ofte ændrer planstyrelsen de afgørelser, som kommunalbestyrelserne træffer i henhold til kommuneplanloven, og i hvilke tilfælde sker det?«

Begrundelse

I forbindelse med diskussionen om, hvorledes kommuneplanloven fungerer, er det blevet fremhævet, at det er utilfredsstillende for kommunalbestyrelserne, at planstyrelsen ændrer de afgørelser, som de folkevalgte i kommunerne træffer.

En statistisk oversigt over, hvor mange og hvilke typer af kommunalbestyrelsernes afgørelser der ændres af planstyrelsen, kan danne grundlag for overvejelser af, om det er nødvendigt at ændre reglerne om klage i henhold til kommuneplanloven.

Besvarelse (10/2 83):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Planstyrelsen har i anledning af spørgsmålet oplyst følgende:

»Den almindelige klageregel i kommuneplanloven er lovens § 48, hvorefter en kommunalbestyrelses afgørelse vedrørende forhold, der er omfattet af loven, kan påklages for så vidt angår retlige spørgsmål.

Planstyrelsen har foretaget en undersøgelse af de klagesager i henhold til kommuneplanlovens § 48, der er modtaget i løbet af et år (fra 1. februar 1981 til 1. februar 1982).

For overskuelighedens skyld er klagerne inddelt i 4 hovedgrupper:

- Klager vedrørende spørgsmålet om lokalplanpligt i henhold til kommuneplanlovens § 16, stk. 3.
- Klager vedrørende dispensationer i henhold til kommuneplanlovens § 47.
- Klager vedrørende servitutter.
- Klager vedrørende andre spørgsmål, herunder procedurefejl og hjemmelsspørgsmål vedrørende lokalplanforslag og § 15-tillæg, hjemmelsspørgsmål i forbindelse med administrationen af byplanvedtægter og lokalplaner, § 17-forbud m.v.

Undersøgelsen viste, at klagerne i hovedparten af sagerne blev afvist inden for samtlige fire grupper, og at det samlede antal af sager, hvori der er givet klagerne medhold i større eller mindre omfang, er meget beskedent, når det sammenholdes med omfanget af kommunernes plantilvejebringelse og administration. Tallene ser ud som følger:

- § 16, stk. 3: 49 sager, hvoraf klager(ne) fik medhold i 5 sager.
- § 47: 42 sager, hvoraf klager(ne) fik medhold i 8 sager.
- Servitutter: 41 sager, hvoraf klager(ne) fik medhold i 3 sager.
- Andet: 184 sager, hvoraf klager(ne) fik medhold i 21 sager.

I alt 316 sager, hvoraf klager(ne) fik medhold i 37 sager.«

Jeg vil gerne tilføje, at der med vedtagelsen af kommuneplanloven skete en væsentlig begrænsning af klageadgangen i byplansager. Den hidtidige ordning, hvorefter der var adgang til at indbringe kommunens afgørelse for en anden instans – normalt enten amtsrådet eller ministeriet – til fuldstændig efterprøvelse, blev afløst af en ordning, der kun gav adgang til at påklage retlige, dvs. juridiske, spørgsmål til ministeriet. Det er således